

Tijekom noći, do ponoći

Taman pola sata prije ponoći izašla je baciti kesicu pomalo mokrog i zgrudvanog smeća iz svog milog stana. Kada je kročila na ulicu osjećala je neodoljivu želju da prošeta s kesicom do idućeg kontejnera. Noć je bila zimski mirna i proljetno poetična. Kesica smeća je, pod utjecajem vibracija njezinog tijela, počela poprimati odlike nekog neobaveznog prijatelja s kojim se primjerice može ići u školu ili na posao. Ispod maglovitih žutih lampi osjećala se posebno, privlačilo ju je ići dalje u noć. Noć u kojoj se po nalogu vlade tijekom noći, do ponoći, smiju kretati samo samci. Ljudi bez društva. Ona je inače bila društveni samac, ali sada se to činilo nekom skroz drugom kategorijom, uvaženom premisom te spasonosnom idejom. Bez obzira na sve, poslije 22 sata domove smiju napuštati samo ljudi bez drugih ljudi. Ljudi sami, možda sa psom ili sa nekom animalnom kesicom poput nje. Tko god je trenutno bio vani osjećao se posebno makar samo stajao na cesti bez razloga. U njezinoj blizini naglo se upalila gradska rasvjetna lampa. Bez njezinog svjetla, tek koju sekundu prije, taj je prostor tako zamračen bio apstraktan. Ona se ukopala na mjestu, a kesica u njezinoj ruci oprezno je trznula. Što li se tamo u prostoru dogodilo pa se mrak izgubio? Zavrnila je ručni zglob prema sebi i pogledala na sat koji kao da se ohladio pod pritiskom noći. Osjećala je kako i samo trajanje ulazi u mrak. Bilo je dvadeset minuta do ponoći i ona je promislila kako vrijeme brzo prolazi kada je omeđeno zakonom. U svakoj drugoj životnoj situaciji bojala bi se sama istraživati pretpostavke koje se otkrivaju u mraku, ali večeras je bilo drugačije. Večeras se nije bojala biti sama jer su svi bili sami. Biti osamljen u mraku bilo je gotovo poput nekog bizarnog dress coda. Polako, gotovo sa dragošću, stisnula je kesicu smeća u ruci i odšetala u smjeru lampe. Nakon par koraka lampa se ponovo ugasila. Ona je zastala i spontano se nasmiješila. Zabavljala je samu sebe u toj potpuno dječjoj igri s kesicom smeća i lampom u noći. Idući kontejner ionako se nalazio iza spomenute lampe pa je nastavila koračati u tom smjeru. Srebrni poklopac kontejnera igrao se sa svjetlom mjesečine. Neka ptica, također osamljena, kružila je oko njega. Iz kuća i zgrada u okolici dopirala su svjetla i prigušeni noćni zvukovi. Unatoč okolnostima iz nekog se razloga osjećala ugodno. Misli su joj odlutale na onaj dobar način, kao da ih je pustila na trčanje u prirodu. Dok

je prolazila tik uz svjetiljku spontano je pogledala prema gore u okruglu glavu lampe. Spazila je nešto veoma neobično. Dakle, bila je to svjetiljka, točnije obična ulična lampa, ali svjetlila je mrakom. Zaustavila se i dobro fokusirala pogled misleći kako je ono neobično možda ipak samo neki električni kvar. Iako je u džepu hlača imala mobitel prvo je pogledala prema kesici smeća kao da od nje očekuje povratnu reakciju. Kesica je leljala prema tlu ostavljajući dojam uzbuđenog školarca koji se veseli svom društvu, u ovom slučaju drugom izbačenom smeću u velikoj kanti. Istovremeno je iz svjetiljke uporno sijao mrak kao neki tamni komad svemira. Taj mrak razlikovao se od drugog mraka okolo. Progutao je svaku svjetlost i odsjaj a opet je u oku blještao. U tom mraku bilo je nešto što ju je magnetski privlačilo, imala je osjećaj da se u njemu nalazi neka vrsta neobične istine pa čak i sudbine i htjela ga je dotaknuti. Instinktivno je slobodnu ruku ispružila i odmah na vrhovima prstiju osjetila kako je gore mnogo hladnije nego na visini do koje seže njezino tijelo. Spustila je ruku i pogledala u dlan. Srce joj se uzlupalo kada je na rubovima ruke ugledala pulsirajuće mrlje smrznutog mraka koje su se poput gustog katrana polako slijevale. Ispustila je kesicu smeća iz druge ruke i zaneseno promatrala duboku tamu na svojoj koži koja je pulsirala u skladu s otkucajima njezinog srca. Opijajuća hladnoća širila joj se niz tijelo. Osvrnula se oko sebe i spremila ruku u džep kao da je pritom skriva. Životna energija snažno se ulijevala u okvire tog noćnog prizora pa se čak mogla osjetiti u zraku kroz miris iscijepanih drva i osušene narančine kore. Tišinu je naglo prekinula kesica smeća koja se glasno prevalila preko njezine noge i prenula je iz tog duševnog stanja. Sabrala se i ponovo primila kesicu za njezin vrh te je podignula s tla. Ulična lampa potom se u bljesku upalila i snažno ih obasjala. Brzo je izvukla skrivenu ruku iz džepa i vidila kako se duboke mrlje mraka ubrzano pune svjetlom. Protrljala je rukom oči i promotrila svoju ruku ponovo. Sada joj je dlan izgledao potpuno normalno. Zastala je nekoliko sekundi pa se nagoni okrenula i nastavila hodati prema srebrenom kontejneru držeći kesicu smeća za ruku. Sneno je razmišljala kako joj se vjerojatno sve to pričinilo zbog utjecaja noći u kojoj vrijede posebna pravila, točnije, u kojoj vrijedi pravilo samoće. Ili. Možda ipak nije. Možda je u kratkoj šetnji pred spavanje uhvatio mrki mrak za ruku i pokušao odvući k sebi, a u tome ju je spasila prijateljska toplina obične kesice smeća. Osamljena ptica

zagugutala je šireći krila prema noćnom nebu, njoj nije bilo bitno što je još samo deset minuta do ponoći.

"Kretanje na suježem zraku je dozvoljeno do ponoć, ali se ljudi smiju kretati sami..." – epidemijska mjera propisana 23.travnja 2021. u Njemačkoj.

Tamara Bilankov, Zagreb